

[Albertsen]

der nu skal nedlægges, fordi vi har for få børn, mens vi har for mange ældre, omdannes til centre for dem, og en række andre ting. Hvis det er dette, ministeren lægger op til ved ikke at sige så forfærdelig meget til os, så synes jeg, at det er udmærket ikke at have gjort det. Så har jeg i det mindste ikke lukket døren for en debat herom og en stillingtagen hertil, således at vi kan konkretisere det, vi egentlig vil, nemlig at fællesskabet skal skabe bedre vilkår for den del af vore samfundsborgere, som er kommet i den tredje alder.

Agnete Laustsen (KF):

Flere har i debatten i dag været inde på de ældres boligproblemer. Det er også naturligt, at det er en af de ting, ministeren har fremhævet. Men det er faldet mig lidt for brystet, at flere, især fru Inge Fischer Møller, fortsat har omtalt disse boligproblemer på en sådan måde, at man næsten fristes til at tro, at problemet udelukkende er: enten forbliver man i eget hjem, eller også er der »kun« – jeg kan i denne forbindelse godt sige kun, for det blev næsten fremhævet som noget skræmmende – den løsning, at man bliver anbragt på et plejehjem.

Jeg var glad for hr. Erik B. Smiths indlæg, ikke mindst fordi han meget klart oplyste, at det i realiteten kun er ca. 25 pct. af de 80-årige, som kommer på plejehjem. Men samtidig må vi jo alle sammen erkende, at resten af de ældre for en meget stor dels vedkommende bor ganske u hensigtsmæssigt.

I dag er det sådan, at en plejehjemsplads i anlæg koster ca. 600.000 kr. og i drift ca. 250.000 kr. årlig. Det er derfor forståeligt, og jeg er glad for, at det er blevet indset, at vi hverken kan eller bør fortsat investere så meget i plejehjem, som vi har været tilbøjelige til igennem en årrække.

Problemet er jo, hvis vi virkelig skulle se det i øjnene, at vi i dag nok er lidt for tilbøjelige til at få de 2 ting til at falde sammen, at ældre bliver fysisk ude af stand til at klare sig selv, så at de knap nok er i stand til at tage stilling til at få en anden bolig og altså ikke risikerer at stå over for, at det eneste valg for dem er et plejehjem. Det vil sige, at vi både har problemet med at sørge for bi-standshjælp, på grund af at de fysisk eller åndeligt måske er kommet til kort, og proble-

met med at finde en eller anden boligform, som er passende, og det er uheldigt, at de 2 ting falder sammen.

Derfor vil jeg meget gerne høre, om ministeren måske i dag kunne åbne lidt mere op for de tanker, som han har været fremme med i sin redegørelse, nemlig at vi på et tidligere tidspunkt satsede på at give ældre et varieret tilbud om boliger, som f.eks. kunne være de lette kollektivboliger, vi har omtalt, og hvis kvota jo heldigvis nu er blevet fordoblet. Det kunne videre være de beskyttede boliger, vi ikke har hørt så meget til i dag, og så måtte efter min mening det sidste led være plejehjemsanbringelse, men muligvis på en helt anden måde end den, vi kender til i dag, hvor de ældre jo mere eller mindre, kan vi godt indrømme, er umyndiggjort på et plejehjem.

Jeg hører altså gerne yderligere fra ministeren om mulighederne for at fremme denne variation i boligtilbud, som skulle medføre, at ældre på et tidligere tidspunkt af deres liv, hvor de både åndeligt og fysisk var i stand til at træffe dispositioner, kunne sige: nu planlægger vi vores alderdom, nu flytter vi til en bolig, som er hensigtsmæssig, og hvor vi ved, at vi har mulighed for at blive boende, så længe det overhovedet kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Der har været sagt meget i debatten, og jeg vil godt sige til fru Agnete Laustsen, at det efterhånden kan være lidt svært at holde det ene indlæg adskilt fra det andet.

Jeg har ikke kun koncentreret mig om boligsituationen, men i og med at det har en ret fremtrædende plads i redegørelsen, så har jeg spurgt ministeren, om ikke han vil løfte en flig og fortælle lidt om, hvilke tanker ministeren har gjort sig i den anledning.

Jeg har heller ikke lagt op til nogen skræmmekampagne eller noget lignende, når det drejede sig om anbringelse på plejehjem, tværtimod. Det, jeg har spurgt ministeren om, er, om ikke der er noget rigtigt i, at man prøver at forberede pensionister på, at det ikke er slemt at komme på plejehjem, og at det er vigtigt, at man, hvis man er så plejekrævende, at man skal være på et plejehjem, kommer der på et tidspunkt, hvor man har kræfter og overskud til at være med til at